

เงินช่วยค่างานศพไม่ใช่ค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1730/2566
(ฎีกาประกันภัย)

จำเลยชัชรยนต์เถี่ยวชนผู้ตายและเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตายทันทีในวันเกิดเหตุ โจทก์ร่วมไม่มีสิทธิเรียกค่าสินไหมทดแทนที่ต้องขาดประโยชน์นำมาหาได้เพราะไม่สามารถประกอบการทำงานตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 443 วรรคสองก่อนถึงแก่ความตาย ผู้ตายซึ่งเป็นบิดาโจทก์ร่วมเป็นผู้จัดการดูแลสวนและนาแต่เป็นการประกอบอาชีพของผู้ตายตามปกติโดยไม่ปรากฏว่าผู้ตายมีความผูกพันตามกฎหมายที่ต้องทำงานในครัวเรือนหรืออุตสาหกรรมแก่โจทก์ร่วม กรณีไม่ต้องด้วยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 445 โจทก์ร่วมไม่มีสิทธิเรียกค่าสินไหมทดแทนเพื่อที่ต้องขาดแรงงาน

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มาตรา 20 เป็นสิทธิทางแพ่งที่ผู้ประสบภัยหรือทายาทโดยธรรมของผู้ประสบภัยจะได้รับค่าเสียหายเพื่อเยียวยาบรรเทาความเดือดร้อนเบื้องต้น และมาตรา 25 วรรคสอง บัญญัติว่า ให้ถือว่าค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นส่วนหนึ่งของเงินค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และมาตรา 4 บัญญัติว่า ค่าเสียหายเบื้องต้นหมายความว่า ค่ารักษาพยาบาล ค่าใช้จ่ายอันจำเป็นเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล ค่าปลงศพ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการจัดการศพ รวมทั้งค่าเสียหายและค่าใช้จ่ายที่จำเป็นอย่างอื่นเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของผู้ประสบภัยในเบื้องต้น จึงต้องนำเงินค่าเสียหายเบื้องต้นที่โจทก์ร่วมได้รับไปแล้วและถือว่าเป็นค่าเสียหายส่วนหนึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาหักออกจากค่าปลงศพด้วย

แต่เงินช่วยค่าทำศพ 10,000 บาท เป็นการช่วยเหลือค่าปลงศพให้แก่โจทก์ร่วมบางส่วนตามหลักมนุษยธรรม มิใช่จำเลยช่วยค่าทำศพโดยยอมรับผิดและไม่ได้มอบให้ในฐานะเป็นค่าเสียหายส่วนหนึ่ง แต่เป็นการให้ในลักษณะร่วมทำบุญอันเป็นการสำนึกในศีลธรรมจะนำมาหักกับจำนวนเงินค่าปลงศพที่โจทก์ร่วมฟ้องเรียกร้องไม่ได้